

# Koldingbogen

<b>ÅRSTAL:</b>	1971
<b>FORFATTER:</b>	Harald Brogaard
<b>TITEL:</b>	Livet i den gamle materialhandel
<b>KORT RESUME:</b>	B. Aagaard, teknisk materialhandel i Torvegade og slægten Aagaard



# *Livet i den gamle materialhandel*

De unge på fyrrer og alle, der er noget ældre, kan endnu huske, da Helligkorsgade og Rendebanen var en ubrudt række af huse og købmandsgårde. Indtil 1940'erne kendte man ikke gennembruddet ved Bredgade. Hvor nu trafikken klumper sig sammen, lå en af byens ældste købmandsgårde, senere materialhandel, og en af de sidste indehavere har sørget for, at nutidens læsere, om de ellers har lyst, kan få et indblik i, hvad der er foregået i denne gård, som oprindeligt tilhørte forlængst afdøde borgmester Junghans. Det er afdøde materialist Johannes Aagaard, som i en firma- og slægtsskildring har gjort dette muligt. Det var nemlig hans bedstefar, fotograf og maler Dines Christian Jøcum Pontoppidan Aagaard, som i 1835 købte den gamle bindingsværk-byggede borgmestergård mellem Rendebanen og Kolding Å.

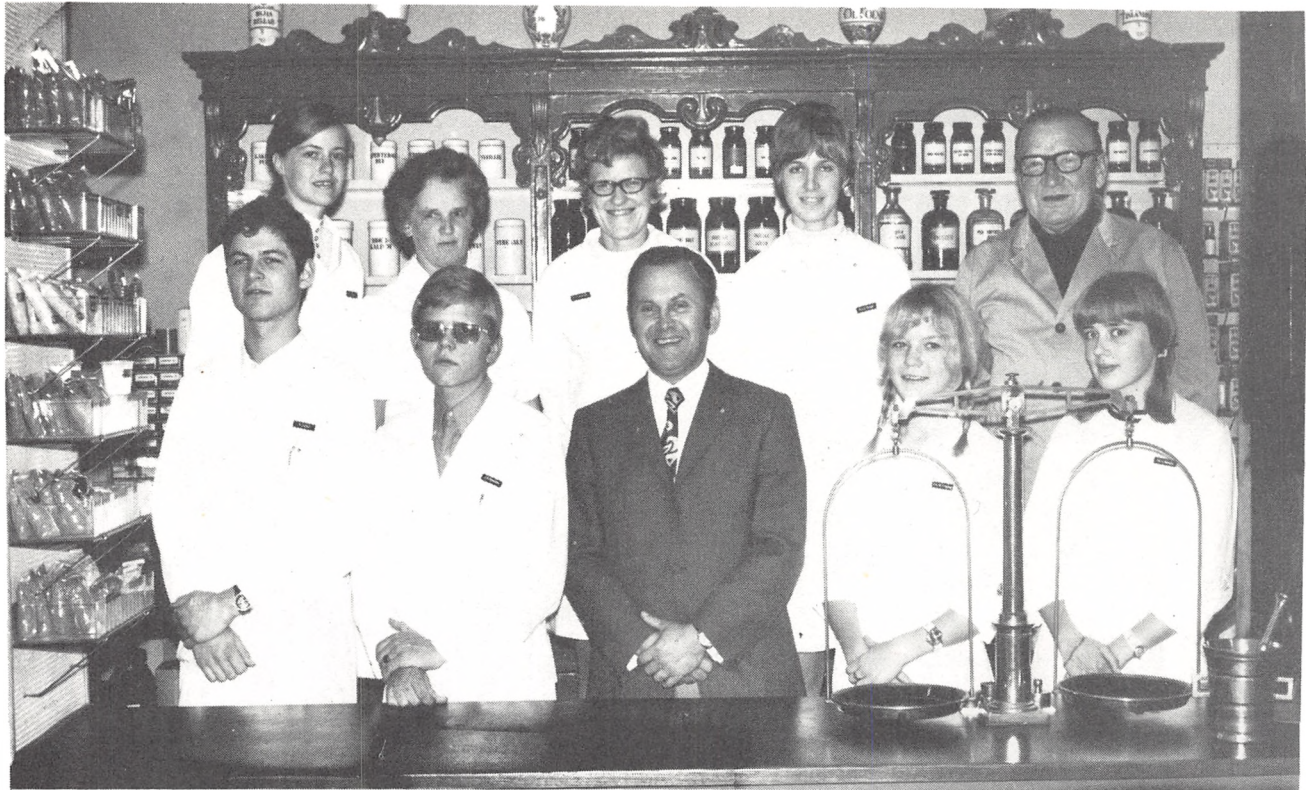
Johannes Aagaard kan imidlertid føre sin slægt endnu længere tilbage. I samme skrift beretter han om oldefaderen, Jacob Aagaard, født 1764 og død 1820. Han var købmand, kirkeværge og forligskommissær i Kolding og ejede en købmandsgård syd for det daværende Sønderport. Samme Aagaard fik kærligheden at føle, da 25.000 franskmænd og spaniolere under prinsen af Pontecorvo i 1808 kom Danmark til »undsætning« med det resultat, at Koldinghus blev brændt af.

**Tirsdagen den 7. December agter jeg at begynde en Materialhandel i Fotograf Aagaards Gaard paa Rendebanen i Kolding. Stal jeg særlig anbefale mig med Noget, da maatte det være Kaffe, Thee og Chokolade, Sæber og Parfumerier, samt alle tilladelige Apothekervarer.**

**B. Aagaard,**  
Cand. pharm.

Dels måtte Aagaard som alle andre købmænd i byen stille sine lukkede vogne til rådighed for officererne, og dels blev hans forretning ribbet for næsten hele lageret af glas og andet service. Siden måtte han sende ekspresbud til Christiansfeld efter 18 par hvide, hornskafte gaffer og knive. Dermed var trængslerne ikke forbi. Et ekspresbud måtte løbe til Christiansfeld for at hente seks pund hvide vokslys for 7 rigsdaler.

Christiansfeld var datidens handelscentrum for store dele af det sydøstlige Jylland, og efterhånden gik det tilbage for



Her er firmaets nuværende stab - parat til at yde samme gode service, som altid har været forretningens motto. De er samlet bag den gamle disk og foran den lige så gamle vare-reol, som begge har fulgt firmaet i over hundrede år. De gamle krukker og mortere er også bevaret i forretningen. I bageste række ses Sonja Kruse, Ingrid Skov, Birthe Andersen, Karen Marie Krag og Jørgen Petersen. I forreste række med foldede hænder og samlede ben: Klaus Loehr-Petersen, Johan Henrik Petersen, indehaveren Bent Uldall Steinfath, Mona Freytag og Grete Nielsen.

**matas**

KEMIKALIER - DROGER  
 MEDICINALVARER  
 SYGE- OG  
 BARNEPLEJEARTIKLER  
 PARFUMERI  
 TOILETARTIKLER



**matas**

PLANTEBESKYTTELSE  
 INSEKTBEKÆMPELSE  
 ESSENER  
 ALT TIL ØL- OG  
 VINFREMSTILLING

CAND. PHARM.

# B. Aagaards materialhandel

Teknisk materialhandel

INDEHAVER: BENT ULDALL STEINFATH

Torvegade 5 . Kolding



Telefon 52 69 00



Helt til højre sidder grundlæggeren Børge Aagaard med sit børnebarn på skødet, nu gift Skjøde Knudsen. Ved hans side sidder frk. Breindahl. Bag disse står frk. Olsen og frk. Clasen. Herren med bowleren er Johannes Aagaard, og "skriveren" ved hans side er Olaf Monrad, som senere startede Olaf Monrads frøhandel. Drengen med tøndens er Heinrich Nielsen. Ammentorp rækker en kasse op på vognen, men manden, der tager mod den og kusken ved siden af har vi ikke navne på. Derimod er manden yderst til venstre, der står, som han ejede det hele, repræsentant Ingvar Nielsen.

Kolding. Det var dog ikke værre, end at den gamle Aagaards søn turde vove springet i 1835. Han var blevet udlært som maler i Flensborg og var senere på Kunstakademiet i København, før han løste borgerbrev den 29. april 1835 og samme år købte ejendommen på Rendebanen.

Også til ham kom der ufredstider. Johannes Aagaard fortæller, at man endnu i slægtens eje opbevarer vægte, lodder og en egetræskiste fra købmandshandelen. Under krigen i 1849 blev kisten nedgravet i haven, fyldt med sølvtøj, så det har ikke været nogen helt lille forretning, bedstefar Aagaard drev.

Han gjorde sig til speciale at male eller rettere dekorere altertavler og spise-stuer på de store gårde, og man ved, at han på Hindsgavl udførte store arbejder. I disse år kom fotografikunsten til Danmark, og det følte helt naturligt for den kunstnerisk begavede Aagaard at forsøge sig med dette »Daguerreotypi«. Det skete via en sølvbelagt plade, og Koldinghusmuseet har fået hovedparten af hans plader overladt. Det er bl. a. ham, som har fotograferet en række af de tyske officerer, som under krigen 1864 lod sig forevige under opholdet i Kolding.

Men grundlaget til den mere end 100 år gamle materialhandel blev også lagt i hans tid. Omegnens bønder var store kunder, og de købte maling hos ham til

**Det guldne Segl,**  
orientalt Haartinktur fra Geno & Ro. i Konstantinopel. Det eneste paalidelige Middele til at fremkalde en frodig, stærk og tæt Skjæg- og Haarvæxt. Det styrker Hovedbunden, fjærner Ekthæl, og hvor Haaret ved sygelige Aarsager spalter, falder af, bliver skjort og sprødt og mister sin Farve, gjengiver det samme sin tibliger Kraft og Glans. Pris pr. Flaske 10 Pfalre (4 Mk. 12 St. dansk).  
Saa i Kolding kun hos  
**B. Aagaard.**

forskellige formål. Ved siden af sit nyåbnede »glashus« fra 1858, hvor han ifølge egen annonce kunne optage portrætter selv i dårligt vejr, havde han etableret et farverhus, i hvis pakhus stod en farvemølle bestående af to møllesten. Den ene lå fast på et lad med fire ben, mens den øverste kunne rotere ved at dreje på en stang, der var fastgjort til et hul i loftet.

Rundt langs væggene stod store træbøtter eller tønders med de forskellige farver, den største til hvid maling og en mindre til gul, rød og grøn. Linolie indgik i produktionen, og når bønderne skulle købe, mødte de op med spande og krukker, hvori maleren Aagaard hælde

de ønskede kulører. På en stor bølgeplade, hvorpå var anbragt en kølle og spartel, kunne man røre og banke kit.

Sønnen Børge Pontoppidan Aagaard ville imidlertid være noget mere, og selv om tiderne ikke var de bedste, da han skulle vælge levevej, var der alligevel så meget tilbage på den gamle kistebund, at faderen kunne lade ham gå i apotekerglære. Det skete hos den ældre Aagaards fætter, apoteker Aagaard i Løve Apoteket i Århus. Børge Aagaard hentede en udmærket eksamen i København og kom derefter som kandidat til apoteket i Stege.

Herfra gik turen til Skive i 1864, og selvfølgelig blev han indkaldt som soldat. Dette erfarede postmesteren i den lille fjordby, og da han netop havde nogle breve, som skulle mod syd, var det ikke svært at overtale den da 24-årige Børge Aagaard til at optræde som sendebud.

Han nåede dog ikke længere end til Nr. Snede. Prøjerne havde været ham for hurtig i vendingen, og da det blev opdaget, at han havde breve med sig, blev han antaget for at være spion. Børge Aagaard må imidlertid have været i besiddelse af tilstrækkelig snarrådighed, for han fik den lokale lærer til at hjælpe sig til flugt om natten, og efter en eventyrlig rejse nåede han hjem til Kolding. Krigen blev afsluttet, og Børge Aagaard rejste atter til Århus, denne gang som laborant.

Selvstændig ville han være, og i oktober 1869 løste han borgerbrev som materialist i Kolding. Købmænd og farvehandlere havde forfædrene været, men for godt 100 år siden var det cand. pharm. Børge Aagaard, som midt i december i Kolding Avis bekendtgjorde, at han den 14. december agtede at begynde en materialhandel i fotograf Aagaards gård på Rendebanen i Kolding.

»Skal jeg særligt anbefale mig med noget, da må det være kaffe, the, chokolade, sæbe, og parfumerier samt alle tilladelige apotekervarer«, skrev Børge Aagaard i sin annonce, men der fulgte hurtigt mere med.

Drogist kunne man lige så vel kalde ham, for han var i stand til at fremstille alle de midler, produkter fra plante- eller dyreriget gav ham mulighed for, og som apotekerlovgivningen gav ham tilladelse til. Han forsynede sig med bark, blade, blomster, frø, nødder og rødder, urter, harpiks, forskellige olier o. m. m. I en morter eller krukke, ofte i store balloner eller tønner, havde han et væld af duftende medikamenter og kemikalier, ikke alle lige vellugtende, men alle med dette særpærg, som langt borte fortalte, at her boede materialisten.

Det varede ikke mange år, før han havde en blomstrende forretning, for det var ikke blot til den almindelige forbruger, han solgte sine varer. Materialister over det meste af landet blev kendt med hans produkter. Sønnen, Johannes Aagaard, har fortalt, at forretningen på Rendebanen gjorde meget i tøjfarve. Man fik store fæde hjem fra Hamborg med brunspån, pulveriseret, så det kunne blandes op med gulspån og pakkes sammen med en lille pose krosur kali. Et halvt pund vejede hver pakke, og der var behørig brugsanvisning med pakken, der var mærket: »Ægte kastorsort — Uld — 25 Øre«.

Disse pakker blev solgt i tusindvis, men også alle mulige blandbare varer var på lager, såvel farver som eliksirer, Eau de cologne, adskillige arter spiritus, lanolin, lecitin, tyk terpentint, blanksværte o. s. v. Børge Aagaards egen bog med opskrifter er endnu i slægtens eje, og det er de mest fantastiske ting, man kan finde her. Det var i »de kloge koner«s tid, og der var brug for mangt og meget i en sådan forretning, hvis kundekreds strakte sig fra den fattigste morlil til byens fornemste damer.

En nutidig alkymist ville fryde sig, selv om han i dag ikke ville være i stand til at fremstille blot en brøkdæl af varerne. Ingredienserne til dem findes ganske enkelt ikke i handelen.

Adskilligt kan man dog lære af bogen, og adskilligt er gået i arv gennem slægtten i de godt 100 år, materialhandelen har eksisteret. Det gælder ikke blot de kunstfærdigt udførte krukker, mortre og andet udstyr. Det gælder også opskrifter og ikke mindst prislister. Andre ting man erindrer sig, er det muntre liv i den gamle gård på Rendebanen, hvor man havde tid til at tage sig af hver kunde, og hvor hver kunde havde god tid.



imod **Søfte, Sæthed og Forkølelse** faas i **Kolding** kun ægte hos

**B. Aagaard**

samt hos **J. J. Hjort,**  
i **Bejen** hos **H. Senriksen,**  
i **Ustov** hos **J. Nielsen,**  
i **Brørup** hos **B. Schmidt,**  
i **Kjær Mølle** hos **H. Dall,**  
i **Maltbæk** hos **C. Petersen.**



Ofte havde den pågældende så god tid, at han lod hatten ligge, og så var det en yndet fornøjelse for lærlingene eller svendene at »pudse« hatten af i svederemmen med kønrøg, så hattens ejer, når han senere på gaden skulle hilse på venner og bekendte, havde en nydelig sort streg i panden. Adskillige andre »friheder« til lod man sig overfor byens originaler, og dem var der mange af på den tid, men som regel var spøgefuldhederne holdt indenfor en grænse, der gjorde det muligt også for »ofret« at le med.

I Johannes Aagaards beretning fra sin fars materialhandel indgår også en beskrivelse af »blanksværtedagen«, der var en af de store for drengene, der skulle hjælpe til røre. Bønderne kaldte det for »Vox«, og det må være blevet anvendt flittigt, for der blev fremstillet ca. 100 pund hver fjortende dag.

En stor tønne eller balje satte man midt i gården, og heri kom først brændte ben, sirup og maskinolie. Derefter tilsattes simpelt hvidtøl og rå svovlsyre, og så

gjaldt det ellers om at få rørt grundigt rundt, så man fik en ensartet konsistens ud af det hele, mens syren boblede og sydede. Noget helt behageligt job har det næppe været, men det skulle jo gøres som så meget andet, man selv fremstillede i de tider.

Swamp måtte man således have for næsen, når klorkalk skulle vejes af i poser med et halvt eller helt pund i. Poserne blev ferniserede og fyldte, mens de endnu var våde, og under den store koleraepidemi i Hamborg, blev det ene fad klorkalk efter det andet vejet af og sendt af sted.

Blegvand blev opbevaret i to store tønner, og man havde megen fornøjelse af slammet fra disse tønner, da byens sundhedskommission under den omtalte epidemi var på inspektion for at kontrollere byens møddinger. Også på Rendebanen havde man en åben mødding i gården, men netop som inspektionen skulle bese den, var slammet blevet hældt ud over den. Kommissionen fortrak hurtigt, og den havde ingen muligheder for at konstaterer kolera-baciller.

Om de mere spirituøse varer fortæller Johannes Aagaard, at spiritus vini 16 grader kom hjem i store oksehoveder. Selv kalder han det et kært smertensbarn, som ikke kostede ret mange øre pr. liter, men der blev fremstillet i tusindvis af liter China Roberants Bitter. Chinabarken kom hjem i knust form, mens svende eller lærlinge måtte skære pommerantsskalerne på en snitemaskine, og hver morgen skulle der røres i China-bitter-tønden, som stod på højkant med låg over. I en lærredspose mellem to træplader i en opretstående presse klemte man røddernes saft ud, og sådan fremstilledes forskellige former for bitter og brændevin som f. eks. den gammelkendte »Wunderschöne Essensen«, der efter datidens erfaringer var godt for alt mellem himmel og jord.

Også Aagaards Taffelbitter og Aagaards Mavebitter nød stort ry. Den sidste havde en etikette, hvorpå var angivet, at den virkede oplivende på humøret. Heller ikke den hjemmelavede mjød savnede man i materialistens lager, og i sin beretning anfører Johs. Aagaard, at han endnu ser karle og kommissar på knæ i kælderens og med munden under den halvåbne hane i tøndens.

Adskillige af byens værtshusholdere købte fransk brændevin hos materialisten. Det var den såkaldte »Slave-Cognac 3-stjernet« og fremstillet af Spiritus Vini, vand, cognac-essens, vanille-essens, kulør og lidt glycerin. Blandingen kunne købes for næsten ingen ting og blev brugt til kaffepunch à 12 øre pr. stk.

Kaustisk natron tog man også hjem, men arbejdsmanden, som skulle pakke

## For Hesteejere.

Den første Krukke af Aachener-Thermesæben, som jeg modtog, anvendte jeg paa en Hoppe, som var saa halt paa det ene Forben af Galde, at den var aldeles ubrugelig. Efter at have brugt Krukken omtrent op, sporede jeg først Bedring, og paa en Gang hørte Haltheden op. Jeg har nu kjørt med Hoppen i ca. 1 1/2 Aar og det endog strænge Ture, uden at den igjen er bleven halt. Den anden Krukke, som jeg modtog i Foraaret, blev anvendt paa en ung Hoppe, som havde faaet en Hævelse paa det ene Bagben og haltede temmelig stærkt. Jeg anvendte den halve Krukke og lod den saa komme paa Græs. Efter et Par Maaneder haltede den ikke mere.

Holckenhavn.

C. Holck.

Lensbaron.

Aachener-Thermesæbe faas i Kolding kun søgte hos

**B. Aagaard.**

og fernisere poserne med denne sæbesten, var dårligt stillet, for han gik som regel med hænderne indbundet flere dage efter, fordi sæbestenen ætsede huden. Så var det lettere med »grå sand« til kreaturvask eller tobakstøv, selv om de store dynger nok kunne få en mand til at nyse ved blanding og afvejning.

Børge Aagaard havde en anden specialitet, maldsukker, som han selv kogte hver lørdag eftermiddag. Det foregik i en for-tinnet kobberkeddel, og når sukkeret begyndte at bruse, blev der hældt Alf. Benzons malt-ekstrakt i. Blandingen blev hældt ud over en sten, indsmurt i olivenolie og Bergamotolie, og især den sidste olie mente man, kunderne var begejstrede for. Den gamle sten blev siden anbragt foran Johannes Aagaards sommerhus ved Lillebælt.

Man indkøbte også de opreklamerede elixierer som f. eks. Brahma Livs Elixir eller Sybilles Livsvækker, og gennem alle

## Fra Tyskland.

Nr. 55,582 (Oversættelse). Da min Hustru i to Aar har lidt af et meget slemt Maveonde, hvorimod Lægerne intet formaar at udrette, købte jeg hos Hr. Kuhn i Memel af Mansfeld-Büllner & Lassens vel-sigtede Brama-Livs-Elixir. Efter at hun havde nydt 6 Flasker indtraadte en mærkelig Bedring, og da Hr. Kuhn i Øjeblikket er renonce, beder jeg Dem indtrængende mod Postforskuud at sende mig nogle Dunin Flasker, da flere af mine Venner ligeledes med Tillid ville anvende den.

Memel

A. Kietz,  
Paradisstrasse Nr. 5.

Den eneste ægte Brama-Livs-Elixir faas i Kolding kun søgte hos:

**B. Aagaard**

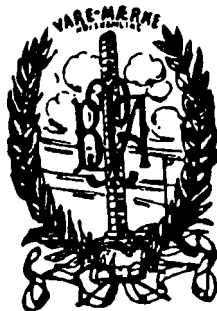
samt hos J. J. Hjort,  
i Vejen hos H. Henriksen,  
i Askov hos J. Nielsen,  
i Brørup hos V. Schmidt,  
i Kjer Mølle hos H. Dall.

**Kjendetegn:** en blå Løve og en Guldhone paa Etiketten.

årene var man ikke karrige med i aviserne at fortælle om det sidst hjemkomne, hvad enten det nu var chokolader, Congo-the, selvstødte krydderier, Chinapomade, gigtvat, farver, vaskemidler, letflydende blæk, blegsæbe, diverse vine og spirituosa, ja endog »anchovis« i glas. Alle kunne finde et eller andet i den gamle materialhandel.

Johannes Aagaard fortæller om en recept, som er ca. 300 år gammel, og som hans far etiketterede i 1869. Den beskriver en Eau de Cologne, som den gamle cand. pharm. kaldte »Esprit de Koldinghus«, og som var et par kroner dyrere end en esprit med efternavn »Japan«. Man må formode, at den første har stået i adskillige Koldinghjem i forrige århundrede. Selv blandede Johannes Aagaard den med forkærlighed i begyndelsen af dette århundrede.

Men det lakkede mod enden for den mere end 300 år gamle gård. Moderne teknik og især trafik kvalte den til sidst.



Firmaets varemærke, der som symbol har Skamlingsbankestøtten. Der handles jo dengang som nu langt ud over byens grænser, og støtten var et samlingsmærke for alle danske både nord og syd for grænsen

Bent Uldall Steinfath mødte som lærling 1. august 1940, og fire måneder efter måtte man flytte til den nuværende residents i Torvegade 5. Familien Aagaards farvehandel og fotoatelier, senere materialhandel faldt for gennembruddet, da Bredgade blev skabt.

En epoke var afsluttet. Det skete ikke mere, at Børge eller Johannes Aagaard gav sig tid til at trille en kininpille til en syg slætning — og dem var der mange af i byen. Man har endnu i Torvegade bevaret drogerne og mange kemikalier, man har laboratorium og en særskilt afdeling for sygeplejeartikler, men nu er det mest mærkevarerne fra de store koncerner, man forhandler. Gulvet bliver ikke mere sandstrøet eller — som det senere var tilfældet — fejet med olieret savsmuld.

Alligevel er der, og var det især under den sidste krig, nok at se til, for man afvejede tonsvis af klorkalk og sæbesten, fremstillede strygevoks, remvoks, krydderierstatninger, bagepulver, ja endog »guldråber« for at gøre krigsfløden lidt fe-

## En Læges

Vidnesbyrd om  
**Mansfeld-Büllner & Lassens**  
**Tafelbitter-Essents**  
**Brama-Livs-Elixir.**

Nr. 3,581. Blandt de mange Midler, der nu om Stunder falbydes Publikum imod Mavesygdomme og andre farlige Lidelser, gjør Deres Brama-Livs-Elixir med Rette Krav paa den almindelige Opmærksomhed. Den er tilberedt med Sægtkendskab og indeholder ingen for den menneskelige Organisme skadelige Bestanddele, men tvært imod, efter berømte Kemikers Analyse, saadanne Ingredienser, der i højeste Grad have vist sig virksomme ved mange af det menneskelige Legemes Sygdomme.

Ved følgende Sygdomme var det fremfor alt, at Brama-Livs-Elixiren viste sig ganske særdeles virksom og heldig.

Mavekatarrh, saa vel ved den akute som ved den kroniske Mavesyre, Mavekrampe, Hæmorrhoider, Hovedpine, Migræne, stammende fra en fordøvet Mave, og ved saadanne Arter Hovedpine, der ere af nervøs Natur, Kolerine og Opkastning, asiatisk Koleræ, Dyspepsia, denne abnorme Mavetilstand, hvor al Appetit er forsvunden, der anbefales Brugen af Brama-Livs-Elixiren i Særlighed. Hos stærk Syredannelse anvender man, foruden total Udgaaelse af syreholdige Næringsmidler, vedvarende Brama-Livs-Elixir. Ved Søsikke har denne Elixir erhvervet sig en Berømmelse, idet den øjeblikkelig standser Opkastningen, fremskynder Appetiten og beskytter imod Hovedpine og Hodebednende. Sluttelig er Elixiren et saakaldt »Beskyttelsesmiddel« mod alle Sygdomme, saa vel Malariafeber, Tyfus, Kopper, Skarlagensfeber et c. og burde som saadant ikke mangle i noget Hjem.

I det jeg anbefaler Brama-Livs-Elixiren til alle lidende, beder jeg enhver vel at mærke, at kun d'Hrr. Mansfeld-Büllner & Lassen i Kjøbenhavn fabrikere den ægte Brama-Livs-Elixir, og at kun denne er værdig til at anbefales af Videnskaben.

Berlin. Dr. med. Alex. Groyen.

kais. kgl. Stabs- og Overlæge et c.  
Den eneste ægte, Brama-Livs-Elixir faas i Kolding kun søgte hos:

**B. Aagaard**

samt hos J. J. Hjort,  
i Vejen hos H. Henriksen,  
i Askov hos J. Nielsen,  
i Brørup hos V. Schmidt,  
i Kjer Mølle hos H. Dall.

**Kjendetegn:** en blå Løve og en Guldhone paa Etiketten

dere. Meget af dette er forbi i dag, men gemt i reolskabe og på hylder kan man finde de mærkeligste kemikalier, så eksperimenterende medborgere selv kan fremstille f. eks. vin. Skoleelever kan med de rigtige opskrifter få deres kemividen udvidet, teen-ageren få den læbestift, hvis farve svarer til hendes moderne teint, og er denne lidt grumset, kender materialisten råd.

Sådan vil der stadig være noget af den mere end 100 år gamle materialist i den forholdsvis unge Uldall Steinfath og hans stab. Uddannelsen er nu som før speciel, og laboratoriet er i dag som i 1869 et såre vigtigt lokale i materialhandelen.

Harald Brogaard.



# Bøger for Børn

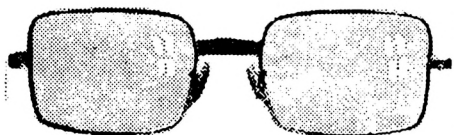
Glæd børnene - ind til boghandleren!

## BARKHOLTS BOGHANDEL

JERNBANEGADE 1 A - 6000 KOLDING - TLF. (05) 52 15 33 - GIRO 52 85

Bliv ny og  
spændende  
med

*smarte  
briller*



### Kay Lauridsen

Statseksamineret og diplom-optiker

### Ove Kjær

 optometrist

Jernbanegade 1

6000 Kolding

Telefon (05) 52 09 41



SÅDAN SÅ FORRETNINGEN UD I 1913



Vi handler stadig med smart og aktuel mode.  
De er velkommen til at prøve!

## Carl Petersen

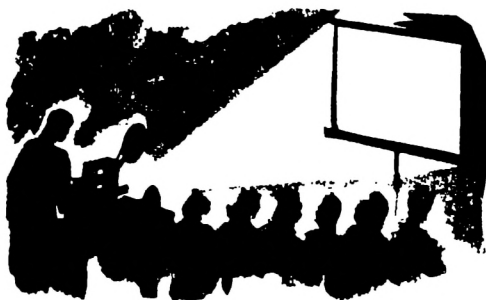
v. Steen Petersen . Gågaden 13-15 . Kolding  
Telefon 52 35 22.



Byens ældste  
Foto-Specialforretning  
hvor De stadig finder  
god service  
og godt humør

## Foto- Magasinet

Jernbanegade 8 . Kolding  
Tlf. 52 05 21



Man handler foto, hvor prisen  
og servicen er den rigtige.

## FOTO NYT

Klostergade 3 . Kolding  
Tlf. 52 54 07